

[Grethe Philip]

ligheder for støtte, men det er mit indtryk, at det er et af de punkter, hvor familierne virkelig er i vanskeligheder, og hvor vi burde forbedre støtten. Jeg vil helt konkret pege på, at jeg mener, der er et meget stort behov for at kunne tilbyde disse familier en plads på et aflastningshjem eller i en institution en kortere tid, sådan at familien ligesom kan vinde kræfter til den meget, meget store og krævede opgave, det er at have et stærkt handicappet barn hjemme.

Jeg vil for det andet lige strejfe den problematik, der har været fremme bl. a. i pressen i den seneste tid, om man kunne give en bedre støtte til den familie, der tog sig af et meget alvorligt sygt familiemedlem. Det indeholder meget vanskelige problemstillinger. Jeg vil bare sige, at vi vil være positive over for under en eller anden form at støtte sådanne familier, for at de kan klare de vanskelige plejeopgaver.

Jeg må konkludere derhen, at jeg synes, at problemstillingen er ganske overordentlig uklar. Den trænger til en præcisering af, at vi generelt ikke ønsker at gribe ind over for familier, uanset om de ønsker at lægge deres arbejde det ene eller det andet sted, men at vi på den anden side er positive over for, at der kan være enkelte situationer, enkelte grupper af familier, hvor vi burde hjælpe bedre, end vi gør i øjeblikket.

Alice Hedegaard (DR):

Da jeg læste denne forespørgsels ordlyd om den hjemmearbejdende ægtefælles indsats var min første tanke, at det nok var en trykfejl. Da jeg senere erfarede, at en svensk professor har skrevet en bog om dette emne, blev jeg klar over, at ordlyden nok alligevel var korrekt.

Mit næste problem var, hvad man skulle sige om dette, og hvordan det kunne være et emne, der kunne debatteres fra denne talerstol, specielt når man tager alle de alvorlige problemer i betragtning, det måske var mere presserende at finde løsninger på. Selv efter at have læst omtalte professors indlæg i Berlingske Tidende finder jeg, at emnet er så søgt, at jeg ikke kan se, hvad kristeligt folkeparti vil opnå med denne forespørgsel.

Jeg har også læst et forslag fra kristeligt folkeparti i avisen om, at skatteyderne skulle betale de hjemmegående, fordi de selv sylte-

de, bagte, syede og passede deres børn. Grunden skulle være, at de sparede samfundet for disse udgifter. Med denne beskrivelse af kvindens gøremål tegner der sig et billede for mig: jeg ser en sød husmor med stivet forklæde, hvidskuret køkkengulv, franskrødet står til hævning, medens rugbrødet bager i ovnen, et billede fra gamle dage. Er det et ønske om at skrue tiden 75-100 år tilbage, man har? Det var da sikkert hyggeligt dengang, specielt for husfaderen, der kom træt og udslidt hjem. Jeg er godt klar over, at kristeligt folkeparti foreslår, at manden også kan være hjemmegående, det behøver ikke at være kvinden, men o. k., det vil nok blive kvinden.

Det er nu underligt, som man ændrer synspunkt med hensyn til kvindens plads. I de gode tressere blev kvinderne tudet ørerne fulde om, hvor godt det var for dem at komme ud i det pulserende liv, hvor sundt det var for ungerne at komme i børnehave, men da havde man jo også brug for deres arbejdskraft. Nu har de uddannet sig, men desværre, nu vil vi hellere have, at de bliver hjemme, det er bedre for hjemmet og for børnene. Men hvad med dem selv og deres økonomi? Og hvad med børnene, når de bliver store? Så har arbejdsmarkedet i hvert fald slet ikke brug for kvinderne, for så har de sikkert passeret de 30 år. I vore dage, hvor folk lykkeligt ikke sætter de store børneflokkede i verden, kan den situation, hvor kvinden ikke kan få tilfredsstillt sin virketrang ved husarbejde, nemt opstå, når børnene er vokset op.

Nu vil jeg gerne vide, hvorledes man vil betale de udearbejdende, der i deres fritid sylter og bager. I øvrigt er syltetøj og hjemmebak ikke det sundeste fødemiddel, man kan benytte i den daglige husholdning, så det er nok de færreste, der bruger nogle af disse underlødige næringsmidler. Disse gøremål skal nok for de flestes vedkommende trækkes fra i professorens udregninger.

Med hensyn til at sy er det vist også ret almindeligt blandt udearbejdende, men nok mest blandt kvinderne. Skal de, der stopper familiens tøj eller endog syr nyt tøj til sig selv og den øvrige familie, hæve tilskud fra statskassen, eller hvordan vil man have denne vurdering af husmoderens arbejde realiseret? Og har den nogen som helst værdi? Jeg finder, at den er - nej, det springer jeg over, vi skal holde en pæn tone.